

(ג) שטוענים שאם מזריקים לתוך חלל הגוף העופות מתים וזה ראי' שאין נכנסים לחלל, ראיתי שגם המנחת יצחק מצרף סברה זו להתירא. דידי' להוכחה דמעיקר הדין אין לחוש ששמים מזריקה בחצי התחתון של הירך, דכיון שאין שם אלא מעט בשר מקפידין שלא

להזריק שם דשמה יגע המחט לעצם, וע"ז צולע העוף ואח"כ מתים ע"ש, נמצא דגם אם עושים הזריקה במקום שיכול להיכנס לחלל הגוף כפי עדות הבוֹדְקִים וגם הרופא שה' שם באסיפה העיר כן שימית העוף ע"י החומר, ואפי' את"ל דיש מיעוטא דמיעוטא ואינם מתים, מבואר בשו"ת ח"ס חיו"ד סי' כ"א שדן שם אודות הבהמות שעושין להם הקזה בעורף של הבהמה שאין לחוש שמא נגע המחט בוושט בשעת הקזה דאין אומן מרע אומנתו, וכתב שם אפילו אם יש מיעוט טריפות ע"י הקזה כיון דרובא דרובא אינם טריפה אמרינן דבהמה זו מרובה שאינן טריפה, והביא ראי' ממה שכתב הפמ"ג שפ"ד סי' מ"ז בסופו בעופות המסורסים שלא יטילו ביצים דיש חשש שמא ניקבו המעינים בשעת סירוס אפ"ה סומכין על החזקה שאין אומן מרע אומנתו אעפ"י שהדבר מסור לכל כפרי וכפרי, וכ"כ בשו"ת טוב טעם ודעת סי' נ"ז ועי' גם במנח"י ח"ב סי' ס"ז.

(ד) יש חילוק בין היום לזמנו של המנחת יצחק שאז הי' מזריקים ברנגולת הוודו ביום פקיעתם, ובעופות רגילים חלק ביום פקיעתם, שהעופות קטנים ביותר וקשה לצמצמם מקום הזריקה, כמבואר במנח"י ח"ז בהקדמה לסי' נ"ג, אבל כהיום מזריקים רק לאחר שכבר גדלו כמה ימים, ושטח מקום הזריקה יותר גדול, ומאחר שאם מזריקים במקום החזה הטריות פחות הרבה, לענ"ד עדיף להזריק בחזה.

והנה מאחר שאנו לומדים כעת בכוללנו ה' טריפות אמרתי בשיעוראפשר להביא עוד סימוכין להלכה מסי' נ"א שאנו עומדים בו עתה מובא בסעיף ג' אם הקוץ והמחט לא ניקבו לחלל אפי' כולו טמון בבשר וכו' כשרה, ואיכא פלוגתא בין הפוסקים איך הדין אם המחט תחוב בעור ובשר וחוד המחט שווה מבפנים להבשר אבל אינו תחוב לתוך החלל אי חיישינן שמא ניקב לפנים והמחט חזר לאחוריו, ובדר"ת ס"ק כ"ד הביא פלוגתת הפוסקים בזה התבוא"ש סק"א מחמיר בזה ובספר דרך החיים חולק עליו דכל שאין המחט בולט לפנים לפנים אין להחזק ריעותא דהווי כספק על וספק לא על ול"כ בגליון מהרש"א לפנים (ולא מצאתי כאן). ובדעת תורה סק"ד הכריע דהפסד מרובה יש לסמוך להקל, וכן בשו"ת שו"מ תליתאי ח"ג סי' ק"י שנשאל בפרה חולבת שניקבה בצלעותיה ע"י קנה מחמת חולי, להוציא ממנה אוויר לרפואתה והקב היגיע עד החלל ולפי אומדן רק בשווה עם הבשר מבפנים וכתב דאמרינן נשחטה הותרה וע"ש עוד מהרבה פוסקים בזה, ובכל אופן אם אין רואים שהמחט נכנס לתוך החלל נראה דעת כל הפוסקים דאין לחשוש בזה.

ועוד יש לצרף כסניף הוכחה דאין כאן חשש לטריפות להזריק לתוך החזה, הנה בחולין נ"ז ע"ב מבואר דיש סברא לומר דטריפה אינה משובחת עכ"פ באותה אבר שבו נעשה הטריות ומהרש"ם בדעת תורה ראשית דעת פתיחה להלכות טריפות אות ל' מציין לתוס' ע"ז ו' ע"א ד"ה אלא, דגם למ"ד טריפה חי' מ"מ אינה בריאה אלא חולה כל ימיה ומתמעטת והולכת, וכ"נ מרש"י שם נ"א ע"א ד"ה ודלמא, והרש"ל ביש"ש פ"ד דחולין סוסי' ט"ז בנשבר העצם ונקשר דכשר הטעם דאפילו למ"ד דטריפה משובחת אבל באותה דבר שנטרפה בו אינה משובחת וכ"כ הפר"ח סי' ל' סק"ח דמאחר שחזר ונקשר ש"מ שאינה טריפה, והביא ראי' מחולין נ"ז הנ"ל, וכן כתבו באותן האוזות שתוחבין מחט תחת הכנף כד' שיתפטמו, מדגונפטמו ש"מ דלא נעשו טריפה. והפלתי סוף סי' מ"א סק"ד מצד דאפילו גידולן של אבר הוו בכלל משובחת, ועי' ב"י סוסי' נ"ט דאם נפלו הנוצות מחמת שומן עד שנעשה ערום בכל גופן כשר דכיון דמחמת שומן אירע לה כן אית לן למימר דבמידי דמשתבחה לא מיטרפה, וגם בנידן דידן לצרף האי טעמא מאחר שאנו רואים דאחר הזריקה גדלים הרבה ונשתבחו גם האיברים שבהן נעשה הזריקה ש"מ דלא נטרפו, ואולי עוד צירופא להיתירא שבב"ח סי' מ"ח ד"ה ואיזהו כרס הפנימי הביא הג"ה בדפוס ויצאיה אודות הבהמות שאוכלים יותר מדאי ונפחה, ורפואתה שדוקרין אותה בכלי העשילך לעומק בטנה ובארצות המערב מעשים בכל יום

שדוקרים כה"ג וחי' אכן השו"מ כר"א א' ח"ג סי' פ"א מיישב איך אפשר שחי', דדוקא כשניקב
במקרה ע"י קוץ או מחט אז אמרין כל הכרס הפנימי נקיבתו במשהו שמכאיבילה ביותר, אבל
מה שעושים בידי אדם למען שיצא הפרש וחזין שנתרפאה ע"ז א"כ י"ל שאינו מכאיב לה כל
כך, וכמו שעושין בהקזה דמבואר בכל האחרונים דאומן לא מרע אומנתו ועושה באופן שלא
יגע בסימנים וגם נהי שדוקר אבל אין מכאיב לה כ"כ כיון שעושין בתחבולות שלא תהי'
מרגשת כ"כ וגם חזין שנתרפאת ועבר י"ב חודש ע"כ אין בזה בית מיחוש עכ"ל. ונראה ראייה
לסברתו מש"ך סי' מ"ד ס"ק ז' שכתב ליי"ב הרמ"א שפסק שם דבנחתך הקוליא ע"י מכת
חרב דטריפה ובס"א פסק דנחתך הכוליא כשרה ותרץ דבמכת חרב דנחתך בכח משאי"כ
בנחתך בנחת, אבל כל הפוסקים לא הביאו סברא זו, אבל במקום דאיכא בלא"ה כמה ספיקות
אפשר לצירופא. ומה שכתבתי שיש להחליט דאין להחליט דאין להחליט דאין להחליט דאין להחליט
והנה בתחילת העיון נתעורר אצלי חשש בזריקה לתוך החזה, דאעפ"י דאין
המחט מגיע עד החלל, אבל אפשר דחומר של הזרקה מחלחל לתוך חלל הגוף,
ובזה לא שייך ההיתר הנ"ל דאם נכנס להחלל מתים מיד, דכיון שנתפשט כבר
החומר לתוך הבשר אינו מזיק כ"כ שימותו מיד, אבל אולי יכול לגרום לקותא
אח"כ כמו בזריקה להירך מלמעלה יורדת לצוה"ג. אבל חזרתי בי, דמאבר לאבר
אין לחשוש לזה, דאחר שהחומר נספג לתוך הבשר מתפשט לכל הגוף בשוה,

ומטעם זה לא נראה שאמרו באסיפה שישימו צבע לתוך החומר כדי להבחין אם
החומר נכנס לחלל הגוף, דהצבע והחומר מתפשטים לכל הגוף, כמו שרואים
אצל אדם כגון שהוצים לבדוק העיניים בדייקנות מזריקים צבע לתוך היד והצבע
מגיע עד העיניים. בכל אופן אין לנו להוסיף על הטריפות שמנו חכמים, דבאכלה
סם המות הבהמה כשרה ולא חישינן שמא נעשה לקותא כמבואר סי' ס' רק
באכלה קורט של חילטית וכדומה שזה גופא יורדת למעיים ושורפתן כמבואר סי'
נ"א ס"ד. ועי' בשו"ת ח"ס חיו"ד סי' נ"ד בהמות שנתפטמו מפסולת בישול י"ן
שרף שהם מים חמים ולפעמים הם רותחים וכבר שתו ומתו, ומסיק דאין לחוש
כיון דלא מצינו נחמרו בני מעיים אלא בנפל לאש, אין לנו להוסיף על הטריפות,
ומה שמתו כמה בהמות משתיית רותחין אי הוי בדרו להם סמא הוי ח"י, רק אם
מצינו שינוי של חשש לבשר שרופא גורדו יש לחוש, ואין צורך בדיקה כלל עכ"ל.
כמו כן בנ"ד אין לנו לחשוש שמא יחלחל החומר לאחר זמן.

ואסיים בהנלע"ד שאם ועד השחיטה יכול לפעול שיעשו הזריקות ע"י אומנים
ובמתינות שיסתכלו איפה הם מזריקים עדיף שיזריקו בחזה העוף, ויש לסמוך
על החזקה שכ' הפוסקים שאין אומן מרע אומנתו, משאי"כ אם יזרקו להירך לא
שייך החזקה כל אומן וכו' דרואין דלאחר כמה שבועות יש ריעותא באותה ירך
שעשו בה הזריקה ויש בזה הן הפסד ממון ישראל, ובעיקר חשש לטריפות
שהחמיר הרמ"א מאד בסי' נ"ו שאין אנו בקיאים בבדיקות הצוה"ג, וכתב ובקל
הוא נטרף, וכבר הארכתי לעיל דלפי דרך הזריקות של היום א"ש גם לפי הפסק
מרב המנה"י. וממאכלות אסורות ח"ו ובאתי עה"ה

ה"ה סי' פ"א